

Παρατηρήσεις για τη σύγχρονη εποχή

Στο τρίτο τμήμα της ομιλίας του, ο Μακαριώτατος έκανε τις ακόλουθες παρατηρήσεις:

1. Ζούμε σε μία εποχή έντονης αμφισβήτησης - με νέες μεθόδους - του Χριστιανισμού και αναβίωσης παλαιών σχημάτων που μάχονται την Πίστη. Ενδεικτικό παράδειγμα υπήρξε η χωρίς αντίσταση από τους πολιτικούς απάλειψη από την Χάρτα των Δικαιωμάτων του Ευρωπαϊού Πολίτη, που ψηφίστηκε στην Νίκαια της Γαλλίας τον Δεκέμβριο του 2000, κάθε αναφοράς στο χριστιανικό ή έστω και στο θρησκευτικό πολιτισμικό υπόβαθρο της Ευρώπης, απάλειψη που καταδικάστηκε τόσο από την Εκκλησία μας, όσο και από τον Πάπα στην Κοινή Δήλωση του με τον Αρχιεπίσκοπο.
2. Στη χώρα μας η κίνηση αυτή κάνει τώρα δειλά-δειλά την εμφάνισή της και το ζήτημα των ταυτοτήτων εντάσσεται στο ίδιο περίγραμμα, όπως εύστοχα διέγινε εξ αρχής η Εκκλησία μας, αντιδρώντας δυναμικά. Το ζήτημα υπήρξε η κορυφή του παγόβουνου και η ανακίνησή του έγινε και με την ``συμβολή`` ξένων κέντρων εξουσίας που καταγγέλλουν ως ρατσισμό κάθε προσπάθεια για τη διάσωση της εθνικής ταυτότητας, ενώ χαρακτηρίζουν ως φασισμό κάθε εμμονή στη Χριστιανική Πίστη και Ηθική και κάθε αναφορά σε Χριστιανική Ευρώπη. Όσο για την ελληνική υποκουλτούρα, αυτή καταλόγισε στην Εκκλησία μας ευθύνες που ποτέ δεν προέκυψαν και την περιέβαλε με την εχθρότητά της, στηριζόμενη σε επιχειρήματα αλλότρια, ξένα προς την παράδοση, την ιστορία και τη συνείδηση του Ορθόδοξου Ελληνικού Λαού, ο οποίος αντέδρασε και αντιδρά, γιατί συνειδητοποιεί την πρόκληση και την αδικία και προσβλέπει με εμπιστοσύνη προς την Εκκλησία, την οποία αισθάνεται δική του. Ο δε κ. Πρωθυπουργός, απέφυγε μέχρι σήμερα επιμελώς- αν και κατ' επανάληψη προεκλήθη - να δηλώσει ο ίδιος σαφώς και επισήμως, ενώπιον του Λαού και της Βουλής, ότι η κυβέρνησή του δεν έχει σκοπό να λάβει κανένα από τα μέτρα που ``συζητούνται`` ή που εισηγήθηκε ο νυν Υπουργός Δικαιοσύνης.
3. Ο σημερινός καθημερινά δοκιμασμένος και απεγνωσμένος άνθρωπος έχει ανάγκη μίας Εκκλησίας που διασώζει την αποστολικότητα, την συνοδικότητα και την ανθρωπιά Της. Και τέτοια ήταν και είναι μόνο η Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Η δε ιδιότητά Της ως Σώματος Χριστού και όχι ως σωματίου θρησκευόμενων ανθρώπων - όπως την θέλουν κάποιοι εντός και εκτός Ελλάδος- δεν αποκλείει τη δράση, την ενεργοποίηση των πιστών Της προς υπεράσπιση ηθικών και πνευματικών αξιών, ούτε τη χρησιμοποίηση «θύραθεν» τρόπων για την έκφραση της αντίθεσής Της προς τους ισχυρούς της Πολιτείας όταν εκτρέπονται, αρκεί οι τρόποι αυτοί να είναι έντιμοι, νόμιμοι, υπεύθυνοι και με πληρότητα αγάπης. Έτσι η Σύνοδος, εφαρμόζοντας τις αποφάσεις της Ι.Σ.Ι., καλώς αποφάσισε και καλώς πιστεύει ότι έπραξε άριστα καταφεύγοντας, με ελεύθερο και δημοκρατικό τρόπο, στον Πιστό Λαό (π.χ. Λαοσυνάξεις, συλλογή υπογραφών), χωρίς να αναιρέσει σε καμία περίπτωση τον ιερό χαρακτήρα της Εκκλησίας και χωρίς να την εκκοσμικεύσει.
4. Οφείλουμε να μαχόμαστε για τη διαφύλαξη της Πίστης μας και της ιδιοπροσωπείας του Λαού μας, τις οποίες κάποιοι θέλουν να υπονομεύσουν και να καταργήσουν με μία σειρά μέτρων αποχριστιανισμού της Ελλάδας. Τα πρώτα δείγματα της επιδιωκόμενης τελειωτικής μορφής στις σχέσεις Πολιτείας και Εκκλησίας, όπως την έχουν προδιαγράψει διάφορα κέντρα εξουσίας, έχουν ήδη εμφανισθεί ως απόψεις για τον ιδιωτικό και όχι το δημόσιο χαρακτήρα της θρησκείας, την επιδίωξη θεσμοθέτησης του υποχρεωτικού πολιτικού γάμου, την αφαίρεση των Ιερών Εικόνων από τις αίθουσες των σχολείων και των δικαστηρίων, την κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών με τη σημερινή μορφή του και την μετονομασία του σε μάθημα Θρησκευιολογίας, την ``λογοκρισία`` της Ιστορίας, την κατάργηση των θρησκευτικών ορκωμοσιών στις Δημόσιες Υπηρεσίες και τις Ένοπλες Δυνάμεις και του Αγιασμού στη Βουλή. Η Εκκλησία μας απέδειξε ότι ανθίσταται και ότι μπορεί να σταθεί εμπόδιο στη σχεδιασμένη αλλοτρίωση του Λαού, ο οποίος στάθηκε και στέκεται στο πλευρό Της, καθώς Αυτή σηματοδοτεί την μοναδική εναπομένουσα δύναμη και ελπίδα για τη σωτηρία του τόπου, παρά το χλευασμό του και παρά τις λυσσαλέες προσπάθειες ψευδολογίας, λασπολογίας και παραπληροφόρησης κάποιων ορκισμένων εχθρών της Ορθοδοξίας. Η συνετή και θαρραλέα αντίδραση της Εκκλησίας με τη συλλογή των υπογραφών έστειλε σε όλους το μήνυμα ότι η Εκκλησία σήμερα δεν βρίσκεται υπό τον έλεγχο της πολιτικής εξουσίας και ότι οι έλληνες Την υπερασπίστηκαν και δεν πρόκειται να δεχθούν ούτε την επιχειρούμενη περιθωριοποίησή Της, ούτε τον αποχριστιανισμό της χώρας μας. Άλλωστε τα μείζονα

ζητήματα δεν κλείνουν, όσο και αν κάποιος επιμένουν και ψευδώς προβάλλουν, κοινωνικά ηθικά και ιστορικά, εάν αυτό δεν το επιθυμεί ο ίδιος ο Λαός.

5. Βέβαια η πιστή εκπλήρωση της αποστολής της Εκκλησίας ενέχει μέγα κόστος για όσους ομιλούν για τον Χριστό και δεν αφήνουν ελεύθερο το πεδίο δράσης στους ποικίλους υπονομευτές της Πίστης. Τρανή απόδειξη του μέχρι ποίου σημείου αδιάτακτοι είναι οι άνθρωποι της τρέχουσας παρακμής είναι η πρωτοφανής, αήθης και υβριστική επίθεση ενός εν ενεργεία Υπουργού της Κυβέρνησης εναντίον του προσώπου του Προκαθημένου της Εκκλησίας. Οι ευθύνες της επίθεσης αυτής δυστυχώς παραμένουν και επιμερίζονται σε όλα τα μέλη της κυβέρνησης και κυρίως στον κ. Πρωθυπουργό, ο οποίος δεν προέβη στην παραμικρή κίνηση για να ανακαλέσει στην τάξη τον βαρύτατα παρεκτραπέντα Υπουργό του.
6. Σε μία τέτοια εποχή, στην οποία τα σχέδια που έχουν αρχίσει να εφαρμόζονται έχουν στο στόχαστρό τους δυστυχώς και τη διάλυση του ελληνισμού, την παραχάραξη της Ιστορίας και την ουσιαστική υπονόμευση της κοινωνίας με την προβολή του συνθήματος για την κατάργηση του Έθνους - Κράτους επ' ωφελεία μίας πολυπολιτισμικής, πολυφυλετικής και πολυθρησκευτικής κοινωνίας που διαμορφώνεται, οι βυρσοδομούντες φιλοδοξούν να πλήξουν την Εκκλησία ώστε Αυτή να σιωπήσει και να περιορισθεί σε ανούσιο ρόλο, που δεν θα ενοχλεί. Ήδη ορισμένες πολιτικές ηγεσίες χωρών της Ε.Ε. προχωρούν σε οδό πλήρους απομάκρυνσης από οποιονδήποτε δεσμό με την θρησκεία. Παράλληλα στο πλαίσιο της Ένωσης αναμένεται να προωθηθούν προγράμματα και νομοθεσίες που διώχνουν τον Χριστιανισμό στο καταδικασμένο ιστορικά παρελθόν και ενισχύουν την επικράτηση άθρησκης αποδοχής της ιδιαιτερότητας, ενώ και η διεύρυνσή της ενδέχεται να υπακούσει στην ίδια λογική, καθώς είναι σίγουρο ότι θα ενταχθούν οι μη Ορθόδοξες χώρες και οι χώρες όπου η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν έχει ισχυρή φωνή και θα μείνουν απ' έξω η Ρουμανία, η Βουλγαρία και η Σερβία, με την τύχη της Ορθόδοξης Κύπρου να είναι αβέβαιη. Σε μία στιγμή που απειλείται η ίδια η υπόσταση της Πίστης μας σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, εμείς, αντί περί άλλων να τυρβάζουμε, δηλαδή για το αν έπρεπε να έλθει ή να μην έλθει ο Πάπας στην Ελλάδα, (σημειωτέον ότι η επίσκεψή του προσέφερε χωρίς να δώσουμε τίποτε από όσα μας ανήκουν και χωρίς να συμβιβασθούμε στο παραμικρό, την εικόνα μίας Εκκλησίας που δεν φοβάται και είναι ανθρωπίνη, ακυρώνοντας την μέχρι τούδε τεχνηέντως προβληθείσα εικόνα της ως υπερσυντηρητικής και μισαλλόδοξης), οφείλουμε να εγκαταλείψουμε τον εξ αισθήματος αυτάρκειας προερχόμενο απομονωτισμό μας, να συνεργασθούμε με όλους τους άλλους Χριστιανούς και να αναλάβουμε κοινή δράση προασπίζοντας τις κοινές μας αρχές και αντιμετωπίζοντας τον κοινό κίνδυνο που απειλεί όλους μας. Έτσι καθήκον της Εκκλησίας μας, που δε φοβάται την Ευρώπη, αλλά διαλέγεται μαζί της, είναι να αναλάβει, σε έναν αγώνα με προοπτική βάθους και εντός του πλαισίου του Συντάγματος της Πολιτείας μας, ενεργό ρόλο για την διαφύλαξη της πνευματικής ταυτότητας των Ελλήνων και της Χριστιανικής ταυτότητας της Ευρώπης.
7. Όσο και αν οι δυνάμεις της αθεΐας στην πατρίδα μας θέλουν να φιμώσουν τα στόματα της αλήθειας, αμφισβητώντας στην Εκκλησία το δικαίωμα να έχει άποψη ακόμη και για θέματα που πρωτίστως την αφορούν, εμείς δεν δικαιούμαστε ούτε να προδώσουμε τις αρχές μας, ούτε να μείνουμε ουδέτεροι, διαψεύδοντας τις προσδοκίες του Λαού. Από μέρος μας χρειάζεται ενότητα στην Ιεραρχία, καθαρός, έντιμος και αληθινός λόγος (θαρραλέος, αλλά και συνετός, ζωντανός και σύγχρονος, αλλά όχι "ξύλινος" που να ταράζει τα λιμνάζοντα ύδατα της ραστώνης και να αφυπνίζει συνειδήσεις), συνεργασία σε όλα τα επίπεδα με τα στελέχη μας, κοινή δράση στο πλαίσιο του σχεδιασμού των κινήσεων μας. Αν μπορούσαμε να είχαμε ενιαίο λόγο προς τα έξω και να τιθασεύαμε τις υπερβολές, τις μικρόψυχες τάσεις και τις προσωπικές μας φιλοδοξίες, δεν θα δίναμε το δικαίωμα στους εχθρούς της Ορθοδοξίας και του Έθνους να επιδιώκουν τη διάσπασή μας, να προβάλλουν γελοία προσχήματα σε βάρος μας (όπως αυτό περί δήθεν "θεοκρατίας" που τάχα να επιθυμούμε να εγκαθιδρύσουμε σε αντικατάσταση της δημοκρατίας), να συκοφαντούν την πατρίδα μας στο εξωτερικό ως δήθεν διοικούμενη από τους "σκοταδιστές παπάδες" και τους Ορθόδοξους "Χομείνι" και να επιχαιρούν για φαινόμενα που τους ενθαρρύνουν.